

Erik Magntorn

På uppdrag i spökhuset
– ett sommaräventyr

Illustrerad av Petter Lawenius

Lindskog & Förlag

*Denna bok tillägnas min pappa, Knut.
En fantastisk berättare. E M*

Lindskog & Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2015

© Text: Erik Magntorn 2015
© Illustrationer: Petter Lawenius 2015
Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Riga 2015

ISBN 978-91-85311-64-4

Kapitel 1

”Du, Olle, kan du fatta ... att vi har träffat en riktig ande, ett spöke ...?”

”Hmm, vet inte vad jag ska tro”, viskade jag. ”Men visst, vi har ju faktiskt pratat med henne båda två. Och lovat att hjälpa till ...”

Det knakade till i våningssängen när Nicke vände sig om.

”Och inte säga något till någon ...”

”Så klart.”

En lång gäspning hördes från ovensängen. ”Nej, nu måste vi sova. Vi ska ju vara på hugget imorgon. God natt!”

”God natt!”

Nicke började andas allt tyngre och verkade vara på väg att somna. Självtänkte jag klarvaken och tänkte på allt som hade hänt under dagen. Någonstans ute i den mörka sommarnatten sjöng en ensam fågel, och då och då irrade en mygga förbi på andra sidan fönsternet. Det var varmt och fuktigt i rummet. Jag drog undan lakanet och blundade.

Jag hade kommit till mina kusiners sommarhus på Hallandsåsen några dagar tidigare. Jag brukade bo hos dem ett par veckor i augusti varje år när mina föräldrar börjat jobba efter semestern. Familjen bestod av Nicke, som var lika gammal som jag, elva, och Anna som var tre år äldre. Sedan var det deras föräldrar, faster Tilda och hennes man farbror Otto.

Jag hade åkt dit med tåg, och faster Tilda och Nicke hade mött mig på perrongen vid järnvägsstationen i Båstad. Jag kände genast igen dem när jag steg av. Nicke hade sina vita tennisshorts och en rödvitrandig t-shirt på sig och var brunbränd och sommarblond. Faster Tilda var klädd i en av sina storblommiga sommarklänningar och hade en stråhatt på huvudet.

Tilda föreslog att vi skulle gå till kiosken som låg alldeles bredvid och äta var sin mjukglass. Det var samma sak varje år. Där satt vi sedan med våra strutar under ett stort parasoll. Tilda frågade mig en massa saker: hur mitt sommarlov hade varit, hur det stod till med mina föräldrar och hur det gick för mig i skolan. Jag försökte svara ordentligt. Men det var svårt, eftersom Nicke hela tiden satt och härmade Tilda på sitt roliga vis.

När glassarna var uppätta bar Tilda iväg med min väska och stoppade den i bagageutrymmet på deras

gamla Citroën. Bilen var smällhet, eftersom den hade stått parkerad mitt i solen.

Med nerrullade fönster bar det iväg uppför åsen. Först förbi flotta sommarvillor med swimming-pooler, trädgårdsskulpturer och välklippta gräsmattor. Men när vi kom högre upp, längs hagar med kor och hästar, gulnade fält och bondgårdar.

Mina kusiners sommarhus kallades Bruna stugan, och det var verkligen ett alldeles brunt trähus med stor altan som låg lite för sig själv uppe på en sluttning. Från huset hade man utsikt över Båstad med sin kyrka, sina gränder, tennisbanor och båthamn.

När vi var framme vid huset gick jag och Nicke direkt till hans rum. Det mesta var sig likt från förra sommaren. Samma rockband och tennisspelare på väggarna, samma sönderlästa serietidningar och samma doft av nytvättade lakan. Genom väggen hörde jag hur Farbror Otto satt och knattrade på sin skrivmaskin. Jag packade upp mina kläder, och Nicke berättade att Anna var på väg hem från sin kompis Susanna som bodde på en hästgård lite högre upp på åsen. När Anna kommit hem ropade Tilda att det var dags för lunch.

Jag åt med god aptit medan Tilda berättade om allt som hade hänt under året. När alla fått i sig

falukorven och den stekta potatisen gav sig Nicke och jag ut i backarna runt huset. Vi letade upp det bästa körsbärsträdet, det som var mest proppfullt av bär, och satte oss på var sin gren och spottade kärnor och pratade.

Om det var soligt och varmt brukade jag, Nicke och Anna ta oss ner till Båstad för att bada. För det mesta fick vi skjuts av Tilda, men ibland vandrade vi själva ner längs åsen. Då gick vi på slingrande stigar, först längs täta buskage och nässlor bland sniglar och mygg. Sedan fick vi krypa under taggtrådsstängsel och springa genom steniga hagar. Då gällde det att hålla utkik efter argsinta kor, eller ännu värre, tjurar. Så småningom kom vi in i den höga, tysta bokskogen.

I nedre delen av bokskogen fanns ett fallfärdigt ödehus som var halvt övervuxet av murgröna. Kring huset låg gammal bråte: en rostig säng, en trasig cykel och en hög med murkna brädor.

Faster Tilda hade berättat att huset för länge sedan hade varit ett fint pensionat. Så fint att kungen brukade besöka det om somrarna. En gång hade hon visat ett svartvitt fotografi av kungen där han stod framför huset i vita tenniskläder, smal som en sticka med spetsiga mustascher, pipskägg och en hatt på sned.

Trots att huset var förfallet kunde man se att det hade varit fint en gång i tiden: målat i gult med vita knutar och med en stor glasveranda. Nu hade färgen flagnat, och de flesta av fönstren var igenspikade med brädor. Framför verandan stack resterna av en fontän upp bland löven: två barnhuvuden och en trasig groda på ett näckrosblad.

Vi gick alltid en omväg runt huset. Vi pratade aldrig om varför vi gjorde det, men Anna och Nicke tänkte säkert på det som Annas kompis Susanna hade berättat. Att hon en gång sett en halvnaken gubbe, skäggig och smutsig, som suttit på husets yttertrapp och skalat potatis. Gubben hade muttrat för sig själv och slängt de skalade potatisarna i en plåtbalja så att det small om det.

Det var alltid skönt när vi gått förbi ödehuset i bokskogen och kom ut i ljuset. Sedan gällde det att klättra nerför en brant och ta sig över järnvägsrälsen som löpte längs bergssidan. Vi var alltid noga med att stå alldeles stilla och lyssna så att det inte var något tåg på väg innan vi snabbt tog oss över de blanka skenorna. Därefter återstod bara en promenad genom kullerstensgränderna innan vi var framme vid målet: den vita härliga sandstranden.

